

လွှဲပြောင်းသောစာပေ

ကြယ်စင်မှူးဝေ

အမှန် : ညို. ကေ. ရီ

အခန်း (၁)

ဆောင်းမိုးပွင့် ...

အလုပ်သင်ဆင်းပြီးစ ဆရာဝန်မလေးပေမယ့် သူမရဲ့ ဘဝက ဆင်းရဲနွမ်းပါးမှုတွေကြားမှ ရုန်းထွက်ရှင်သန်ခဲ့ရသူပေမို့ အခြားသော ဆရာဝန်မလေးတွေလို မလင်းလက် မတောက်ပနိုင်ရှာ။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုပေါ့။

ရွှေတစ်မှုန်တစ်စက်မှ ရှိမနေပေမယ့် ကံအားလျော်စွာပင် သူမရဲ့ ဘဝက အလှတရားများ စွာ ကို ပိုင်ဆိုင်ထားရသည်။ ဖြူစင်ဝင်းမွတ်သော အသားအရေနှင့် လှပဖြောင့်စင်းသောကိုယ်လေးမှာ ကိုယ်နေဟန်ကျော့ရှင်းမှုကလည်း သဘာဝအတိုင်းပါပဲ။ သူမမှာ အထူးပြုလုပ်ချက်တွေ တစ်ခုမှ မပါ။ အဲ! မပါနိုင်ရှာ။

သိတဲ့ အတိုင်း ကိုယ့်ပညာရေးအတွက်တောင် မနည်းရုန်းကန်ပြီး ကျောင်းတက်ခဲ့ရတာမို့ အလှအပဆိုတာတွေကို စိတ်မဝင်စားအား။

ဆောင်းမိုးပွင့်ဆိုတဲ့ ဒေါက်တာ မဖြစ်သေး ... အဲ! တရားဝင်ခန့်စာမရသေးတဲ့ ကောင်မလေး ရဲ့ ရုပ်ကရော။

မျက်နှာကျလှလှလေးမှာ မျက်တောင်ကော့ကော့ မျက်လုံးလှလှလေးတွေနှင့်။ နောက် နှာတံမှာ နှုတ်ခမ်းအိအိလေးနှင့် အဆုံးသတ်ထားသဖြင့် သူမရဲ့ သဘာဝအလှတွေက တကယ့်ကို ပေါပေါများများ ။

မိတ်ကပ်တွေ နှုတ်ခမ်းနီတွေ မကူနိုင်ပေမယ့် သဘာဝအတိုင်း ရွှန်း
စိုနေသည့်အလှတွေနှင့်ပင် ဆောင်းမိုးပွင့်လေး တင့်တယ်
ဝင့်ထည်နေပါပြီ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားတင်းပြီး ကိုယ့်မှာ ရှိသည့်အကောင်းဆုံး အဝတ်
အစားလေးတွေ ရွေးချယ်ပြီး ဝတ်ဆင်ရင်း၊ သူမကိုယ်အလုပ်လျှောက်မ
ည့် ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံကြီးထဲသို့ ရောက်နေရ သည် ။

‘ချမ်းမြေ့’ ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံကြီး၏ ခမ်းနားညီဝါမှုကို မော့ကြည့်ရင်း
ဆောင်းမိုးပွင့်စိတ်ထဲမှာ အားငယ်သလိုလို၊ ငါးထပ်တိုက်အဆောက်အ
အုံကြီးက ထည်ဝါခမ်းနားလှသလို ဝန်ဆောင်မှုတွေက လည်း အပြည့်၊
စာရေးမလေးတွေ၊ ဧည့်ကြိုတွေ၊ နာစုံတွေဆိုတာလည်း ပျားပန်းခပ်နေ
သည့် ပျားမ လေးတွေနှယ်။

တူညီတာတစ်ခုကတော့ အားလုံးဟာ ယုံကြည်မှုတွေ အပြည့်နှင့်
တောက်ပ လင်းလက်နေကြတာပါပဲ။

သူမမှာ သာ ကိုယ့်ရဲ့ ချို့ငဲ့လွန်းသည့်ဘဝကြောင့် စုတ်ပြတ်လွန်းသ
ည့်ဘဝကြောင့် အားက ခပ်ငယ်ငယ်။

တစ်ခါ တစ်ခါ တွေးမိပါရဲ့ ...

ဆယ်တန်းတုန်းက လေးဘာသာဂုဏ်ထူးနှင့်အောင်ခဲ့တဲ့
သူငယ်ချင်းမကမှ လမ်းရွေးမှန်ခဲ့ သည် လို့ လေ။ သူငယ်ချင်းမလေး ဝေ
မာလွင်၊ သူနာပြုတက်ပြီး ဆေးခန်းတွေမှာ အလုပ်ဝင်၊ စပယ်ရှယ်လိုက်
နှင့်။ အခုဆို တော်တော်အဆင်ပြေနေပေပြီ။

သူမမှာ သာ နှစ်ရှည်ကျောင်းတက်ခဲ့ရလို့ မေမေခမျာရှိတာတွေ အား
လုံးပြောင်။ အိမ်ရောင်း၊ ခြံရောင်း၊ ဈေးရောင်း၊ စက်ချုပ်နှင့် အလုပ်စုံလှ

ပ်ပြီး မချီတရိကြိုးပမ်းခဲ့လိုက်ရတာ။

ဝေမာလွင်က မိဘတွေကို အိမ်ဆောက်ပေး၊ ဈေးဆိုင်ထောင်ပေးနှင့် သူမိဘတွေ စီးပွားရေး အခြေကျနေချိန်မှာ သူမမှာ တော့ ယခုထိ မေမေ့ ခမျာ ချွေးဒီးဒီးကျနေတုန်း။

အင်းလေ၊ ဝေမာလွင်က တာတိုအပြေးသမားမို့ ပန်းဝင်မြန်ရတပါ။ ငါကတော့ မာရသွန် အပြေးသမား၊ တာဝေးအပြေးသမားကြီးပဲ။ ငါလည်း တစ်နေ့မှာ ပန်းဝင်ရမှာ ပေါ့။ မေမေ့ချွေးစက် တွေကို ခြောက်သွေ့ အေးမြအောင် လုပ်ပေးနိုင်ရမှာ ပေါ့။

အတွေးတွေဖြတ်ပြီး သူမ ကိုယ်စောင့်ဆိုင်းနေရသည့် အခန်းထဲရှိ အခြားသူများကို အကဲခတ်နေမိပြန်သည် ။

ဘုရားရေ! သူမကလွဲလို့ အားလုံးသောဆရာဝန်လောင်းလျာတွေ ဟာ ထည်ထည်ဝါဝါတွေ ချည်းပါလား။ အားလုံးဟာ တန်ဖိုးကြီးဖုန်းတွေ၊ ရွှေတွေစိန်တွေနှင့်။ အဝတ်အစားတွေကအစ တန်ဖိုးကြီးမှန်း သိသိသာသာ။ ဖိနပ်ကအစ။

အို ... ဘာဖြစ်လဲ။ အဝတ်ကောင်းတွေ မဝတ်နိုင်သေးပေမယ့် ဆရာဝန်ဟာ ဆရာဝန်ပါပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်ကိုတင်းပြီး ခေါင်းလေးမောထားရင်း ဆောင်းမိုးပွင့် ကိုယ့်အလှည့်ကိုစောင့်နေရ သည် ။

အဓိကက အလုပ်ကြိုးစားဖို့ နဲ့ တတ်တိနားလည်ဖို့ ပဲ လိုတာပါ။

‘ချမ်းမြေ့’ ဆေးရုံကြီးမှာ အထူးကုတွေသာ ဆေးကုသခွင့်ရပေမယ့် ယခုလို ဆရာဝန်ပေါက် စလေးတွေ၊ ပို့စတင်မကျသေးတဲ့ ဆရာဝန်လေးတွေကိုလည်း လျှောက်လွှာခေါ်ထားတာ သူမအတွက် မဟာအခွင့်အရေးကြီးဖြစ်ပါသည် ။

ဘာကြောင့်ဆို သူမတို့ သားအမိတွေရဲ့ ဘဝဟာ တကယ့်ကို တွင်းဆုံးကျတော့မှာ မို့ပါ။ ကြွေးတွေကလည်း ရှိသေး၊ လှေလှော်ရင်း တက်ကျိုးမခံနိုင်ပေမယ့် ကြာရင် ချစ်တီးတွေလို ကြွေးနဲ့ သိမ်းမယ့်လူတွေကလည်း အသင့်။

မေမေ့ကိုအားနာလှပါပြီလေ။ မေမေ့ကျေးဇူးတွေကိုဆပ်ဖို့ ဒီအလုပ်ကလေး ရက်ရီမှ ဖြစ်မှာ ပါ။ တစ်လကို တစ်သိန်း၊ တစ်သိန်းခွဲလောက်တော့ ရမည်ထင်ပါရဲ့ ။

သူမ ဝေမာလွင်ကိုသွားပြီး သတိရမိပြန်ပါသည် ။ နာစွံတွေက စပါယ်ရှယ်လိုက်လို့ ရပြီး ဆရာဝန်တွေကတော့ လိုက်လို့ မရ။ နာတာပဲ။

အင်း ... သူမရဲ့ တာဝန်တွေထဲမှာ မေမေ့အတွက်သာမက သမီးလေး ‘ချမ်းမိုးပွင့်’လည်း ရှိသေးသည် ။ သူမတို့ မိသားစုသုံးယောက်ပေါ့။ ဖေဖေက သူမ ရှစ်တန်းကတည်းက ဆုံးပါးသွားခဲ့ တာမို့ မေမေတစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်ခဲ့ရတာခုချိန်ထိ။

အလုပ်မခန့်မှာ စိုးလို့ မျက်စိမှိတ်ပြီး ရသမျှဂါထာတွေ ရွတ်နေတုန်း ...

"ဆောင်းမိုးပွင့်"

"ရှင်"

ကိုယ့်နာမည်ခေါ်သံကြားသဖြင့် သူမ ဆတ်ခနဲပင် တုန်သွားလေသည် ။

"ဆောင်းမိုးပွင့်ရှိလား"

"ရှိ ... ရှိပါတယ်၊ ကျွန်မပါ"

သူမ ကဗျာကယာထရပ်လိုက်တော့ နာစွဲမလေးက သူမကို အထူးအဆန်းလို ပြုံးပြကြည့်ပြီးမှ

"အင်တာဗျူးခန်းထဲ ဝင်လို့ ရပါပြီ"

"ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်"

သူများ တွေ ဝင်ထွက်နေကြသည့်အခန်းထဲသို့ ဆောင်းမိုးပွင့် တွန်းဖွင့်ဝင်သွားရတော့ လူက တုန်တုန်ယင်ယင်။ ကြောက်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီအလုပ် မရလိုက်မှာ စိုးလို့ ပါ။ ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာ သိရသည် အဖြစ်မှာ ။

ခမ်းနားလှသည့် ဆုံလယ်ကုလားထိုင်တွေနှင့်၊ စားပွဲအဆင်အပြင်တွေကို ငေးကြည့်ရင်း၊ သူမ ခပ်ကြောင်ကြောင် ရပ်နေမိသည် ။ အင်တာဗျူးမည့်သူတွေက ငါးယောက်တောင်။ သူမ လူတွေ အားလုံးကို မကြည့်ရဲပါ။

မျက်စိထဲမြင်နေရတာ သူမရှေ့မှာ ပေါ့။ မြင်နေရတာ အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ် တည်တည်ခန့်ခန့်နှင့် အသားဖြူဖြူလူကြီးရယ်၊ သူ့ဘေးမှ အသားလတ်လတ်နှင့် ခပ်သွယ်သွယ် ပုံစံ လူကြီးရယ်၊ ဒါ ဆေးရုံပိုင်ရှင်သူဌေးတွေဖြစ်မှာ ပေါ့။

"ထိုင်ပါ ဆောင်းမိုးပွင့်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

ထိုင်ခွင့်ပေးလေမှ သူမထိုင်လိုက်တော့ အင်တာဗျူးကြမည့်လူကြီးတွေက ပြုံးရယ်ကြရင်း တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ဝင်မေးကြသည် ။

"သမီး ဘာဖြစ်လို့ တုန်နေတာလဲ၊ ကြောက်လို့ လား။ ဆရာဝန်မကြီးပဲ ဖြစ်နေပြီလေ"

"ကျွန်မ မကြောက်ပါဘူး၊ ဒီအလုပ်မရမှာ စိုးလို့ ပါ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

မေးနေရပေမယ့် အဖြေကို သူတို့ သိပါလိမ့်မည်။ ဆောင်းမိုးပွင့် နွမ်းပါးပုံရတာ အဝတ်အစား အပြင်အဆင်နှင့်ပင် ပေါ်လွင်နေမှာ ပါလေ။ ဘုရားစူးရစေ့ ဆရာဝန်မလေးပါပဲ။

"ကျွန်မတို့ မိသားစုအတွက် ကျွန်မအလုပ်ရမှာ ဖြစ်တော့မှာ မို့ပါ။ အိမ်မှာ အလွန်ကျပ်တည်း နေ ... အဲ! အန်ကယ်တို့ ခန့်ချင်မှ ခန့်ပါလေ။ ကျွန်မ မှာ အရည်အချင်းမရှိပဲ သနားလို့ ခန့်တာမျိုးလည်း မဖြစ်စေချင်ပါဘူးရှင်"

ခေါင်းလေးငုံပြီး ဆောင်းမိုးပွင့်ပြောတော့ လူကြီးတွေ သဘောကျသွားကြသည်။ နောက် ဆေးပညာနှင့်ပတ်သက်သည့် မေးခွန်းတွေ လေးငါးခုလောက်မေးပြီး အားလုံးပင် သူမကိုခန့်ကြဲဖို့ စိတ်ထဲမှာ သဘောတူမိကြပေပြီ။

"ကဲ! အန်ကယ်တို့ ရွေးမှာ က သုံးယောက်ပါ။ ဒီအထဲမှာ ဆောင်းမိုးပွင့်ကတော့ ကျိန်းသေပြီပေါ့။ မင်းစိတ်ချမ်းသာအောင် အန်ကယ်တို့ တစ်ခါတည်း ရီဇတ်ထွက်ပေးလိုက်တာ"

"ရှင်! တကယ် ... တကယ်နော်၊ ကျွန်မဝမ်းသာလိုက်တာရှင်။ အန်ကယ်တို့ အားလုံးကို လည်း အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်"

မျက်ရည်များ ပင် လည်မတတ် သူမ ဝမ်းသာနေမိစဉ် အင်တာဗျူးအခန်းထဲသို့ ခန့်ညားလှပ သည့်လူတစ်ယောက်ဝင်လာခဲ့လျှင် အားလုံးပင် အရေးတယူနှင့် ခရီးဦးကြိုပြုကြသဖြင့် ဆောင်းမိုးပွင့် လှည့်ကြည့် မိသည်။ ။

"ဟင်! ရှင်"

သူမ ကြက်သေ သေသွားရပါသည်။ သူ ... ကောင်းစည်သူဆိုတဲ့ လူ ယုတ်မာ။ မင်းသား ခေါင်းဆောင်းထားတဲ့ ဘီလူး။ အသားစားကျူးတဲ့ ဘီလူး။

ဆောင်းမိုးပွင့်မျက်နှာ ချက်ချင်းပျက်ကျသွားပြီး ထိုင်ရာမှ မားခနဲ ထရပ်မိသည် အထိ။ စောစောက အင်တာဗျူးနေသည့်လူကြီးမင်းများ ရှေ့မှာ ကြောက်ရွံ့အားငယ်ခဲ့သည့်စိတ်တွေ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်ကြပြီး နာကြည်းမုန်းတီးသည့်အကြည့်တွေပဲ ဆောင်းမိုးပွင့် မှာ ခိုဝင်လာ၏။

သူမအသွင်က ချက်ချင်းပင် ပြောင်းလဲသွားပါပြီ။ ယုန်ကလေးအသွင်မှ ချက်ချင်းပင် ကျားမလေးဖြစ်သွားရပေ၏။ သူကလည်း သူမကို ခပ်မဲ့မဲ့အပြုံးနှင့် စူးစူးရဲရဲကြည့်ပါ၏။ ပြီးတော့ အင်တာဗျူးနေသည့်လူကြီးမင်းများ သို့ကြည့်ရင်း ...

"သူ့ကို အလုပ်ခန့်လိုက်ကြပြီလား"

"သူက တော်ပါတယ် မောင်ကောင်းရယ်၊ ကိုယ်တို့ သူ့ကိုရွေးချယ်လိုက်ပြီ၊ မောင်ကောင်း သူ့ကို သဘောမကျလို့ လား။ ဒါဆိုလည်း ပြန်ပြီးအင်တာဗျူးချင်ဗျူးလေ"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် သူ့ကိုခန့်မှာ သဘောတူပါတယ်"

ကောင်းစည်သူ၏ ခပ်မဲ့မဲ့အပြုံးနှင့် ထိမထင်ရပ်ကိုကြည့်ပြီး လူကြီးမင်းများမှာ ပဟေဠိဖြစ် နေကြ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်က ဘာလဲ၊ ရန်သူတွေလား။

သို့သော်

စောစောက

အလုပ်လိုချင်လွန်းသဖြင့်

တစ်ပိုင်းသေမတတ်ဖြစ်နေသည့် ဆောင်းမိုးပွင့်ကလည်း တစ်မျိုး။

"ကျွန်မ ... ကျွန်မ ဒီမှာ အလုပ်မလုပ်တော့ဘူး။ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ကြပါ"

ပြောပြီး ဆတ်ခနဲထွက်သွားမည့်ပုံက နာကြည်းမုန်းတီးမှုအပြည့်နှင့် ။ သို့သော် ကောင်းစည်သူက သူမသွားမည့်လမ်းကိုပိတ်ထားရင်း ...

"ဒီမှာ မင်း အပြောင်းအလဲမြန်လှသည်လား။ မင်းစိတ်က ဒီလိုပဲလား ။ ဒါ ဝင်ချင်တိုင်းဝင် ထွက်ချင်တိုင်းထွက်လို့ ရတဲ့ ဇရပ် မဟုတ်ဘူး ။ နားလည်လား"

"ရှင့်ဘာသာ ဇရပ်ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ်၊ ကျွန်မ ရှင့်ဆီမှာ ဘယ် တော့မှ အလုပ်မလုပ် ဘူး။ အဲဒါ ကျွန်မရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ"

"ဟ! စောစောကတော့ ဒီအလုပ်မရရင်ဘဲ ထမင်းငတ်သေတော့မတတ် ပြောနေပြီး ခုကျ ဘာဖြစ်ရတာလဲ၊ မင်းတို့ မိန်းမတွေ ဒီလိုပဲလား"

"ရှင် ... ရှင် စော်ကားလှသည်လား"

"ဒီမှာ ဆောင်းမိုးပွင့်၊ မင်းက အလုပ်ကိစ္စနဲ့ Personal ကိစ္စကို ရော ထွေးတတ်တဲ့ ခပ်ကြောင် ကြောင်မိန်းမျိုးလား"

"ဘာ!"

သူ့စကားက ကိုယ့်ကို ဟတ်ထိသွားစေပြီမို့ ဆောင်းမိုးပွင့် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားစဉ် သူက ဖိပြောလေ၏။

"မင်း သရဲဘောမကြောင်မှန်း ငါသိတယ်။ ရှောင်လွှဲတယ်ဆိုတာ အပြစ်ရှိတဲ့ သူတွေရဲ့ အလုပ်။ မင်းမှာ အပြစ်မရှိဘူးဆိုရင် ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်သန့်တယ်ဆိုရင် ဒီအလုပ်ကို လက်ခံနိုင်ရမှာ ပေါ့"

ဒီလောက်တောင် ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့တွေပြောလာတော့ ဆောင်းမိုးပွင့် နှုတ်ခမ်းလှလှလေးကို မဲ့မိသည်။ ။

ဟင်း! သူကများ ။ သူခိုးက လူ့လူ ... ဟစ်လို့ ။

ဆောင်းမိုးပွင့် မေမေနှင့်သမီးလေး ချမ်းမိုးပွင့်ကို ဖျတ်ခနဲမြင်ယောင်လိုက်မိသည်။ ။ အိမ်မှာ အရမ်းကို ကျပ်တည်းဆင်းရဲနေပြီလေ။ နေရာတိုင်းမှာ ဇာတ်ကွက်ဆန်နေလို့ မရ။

ပြီးတော့ အလျော်အစားဆိုတာ ရှိကိုရှိရမည်။ သူမ သူ့ထံမှ ဘာတွေ အလျော်အစားပြန်ယူရမလဲ။ လူယုတ်မာတစ်ယောက်ရဲ့ ထံမှ သူမ ဘာတွေယူလို့ ရမလဲ။

လာခဲ့တုန်းက အားငယ်ကြောက်ရွံ့စိတ်တို့ သည် သူ့ကို မြင်လိုက်ရသည် နှင့် မာကျောခက်ထန် သွားခဲ့ရတာ၊ အမုန်းတရားတွေကြောင့်ပါ။ နာကြည်းမုန်းတီးမှုတွေကြောင့်ဆိုတာ။

"မင်း ငါ့ကိုဘာကြောင့် ရှောင်ပြေးရမှာလဲ"

"ဘာလို့ ရှောင်ပြေးရမှာလဲ"

"ဒါဆို မင်း ဒီမှာ အလုပ်လုပ်နိုင်ရမှာပေါ့"

"ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်မယ်"

"ငါချမှတ်ထားတဲ့ စည်းကမ်းတွေကိုတော့ မင်းလိုက်နာရမယ်"

"ဘာစည်းကမ်းတွေလဲ"

"ဒီမှာ ကြည့်"

သူ လှမ်းပေးသည့်စာရွက်ကိုကြည့်ပြီး ဆောင်းမိုးပွင့် မျက်မှောင်ကြဲတိတ်ရသည်။ ။

"ရှင့်စည်းကမ်းတွေက တမင်များ ရေးထားတာလား"

"မင်းကိုယ်မင်း သိပ်ပြီးအထင်ကြီးလွန်းနေပြီ"

"ဒါဆိုလည်း ပြီးရောလေ၊ လိုက်နာရမှာ ပေါ့"

စိတ်ထဲမှာ ခံပြင်းမိပေမယ့် အခြေအနေအရ သူမ သူထံမှာ အလုပ်ဝင်ရပေတော့မည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို နင်းချေဖျက်ဆီးခဲ့ပြီး သူကလည်း နာကြည်းမုန်းတီးနေ သည့်ပုံစံနှင့်ပါလား။ သူ့ခိုးက လူပြန်ဟစ်နေတာမျိုး။

သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် နစ်နာမှုတွေကိုပြန်ကြည့်ရင်၊ ကိုယ်က ဖက်၊ သူကဆူးပါ။ ဒါကိုပဲ သူက ဘာတွေနစ်နာ နာကြည်းနေရသလဲ။

"ကောင်းပြီ မင်း မနက်ဖြန်ကစပြီး အလုပ်ဆင်းရမယ်"

"ရတယ်၊ ကျွန်မကိုခွင့်ပြုပါဦး"

"ခဏနေဦး"

သူတားမြစ်ချက်ကြောင့် သူမလှမ်းနေသည့် ခြေလှမ်းတွေကို ရပ်လိုက်ပြီး ငဲ့ကြည့်ရ၏။

"မင်း ငါ့ကိုသိနေတာလား"

"ကျွန်မသေသွားတောင် ရှင့်မျက်နှာကိုမမေ့ဘူး။ ဒီမှာ ဦးကောင်းစည်သူ၊ ရှင့်ကိုယ်ရှင် ဘာမှတ်နေသလဲ"

ဆောင်းမိုးပွင့်ရင်ထဲမှာ မုန်းတီးနာကြည်းမှုတွေကြောင့် အသံက ကွက်အက် စိမ်းဖန့်လို့ ။ သူကတော့ ထိမထင်အပြုံးနှင့် ခပ်လှောင်လှောင်။

"ငါ ကောင်းစည်သူ မဟုတ်ဘူး ဆောင်းမိုးပွင့်။ မင်း လူမှားနေပြီ"

"ဒါကတော့ နာမည်ဆိုတာ အမျိုးမျိုးပြောင်းလို့ ရတာပဲ၊ ရှင့်မျက်နှာကို နောက်ဘဝရောက် တောင် ကျွန်မ မှတ်မိတယ်၊ ပြောင်းလဲလို့ မရတဲ့ ရှင့်မျက်နှာကို မှန်ကြည့်ပြီး ကောင်းစည်သူဆိုတာ လက်ခံလိုက်တော့"

ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည့်ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး သူကလည်း အမုန်းမျက်လုံးတွေနှင့် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ မင်းနဲ့ ငါ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ဆောင်းမိုးပွင့်။ အလှည့်ကျ မနွဲ့စတမ်း ပေါ့ကွာ။

သူတို့ နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ဆေးရုံ၏ မင်ဘာလူကြီးမင်းများ အသည်းအသန် ပဟေဠိတွေ ဖြစ်နေရသည်။ ။

စောစောက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး နူးညံ့သည့်ကောင်မလေးဟာ သူဌေးကိုတွေ့တော့မှ ဖြူတစ်ကောင်လို ဆူးတွေထောင်ထသွားရတာ ဘာကြောင့်လဲ။ အားလုံးမျက်စိလည်နေကြသည့် နောက် ...

"ကိုကောင်းစစ်သည် "

"ဗျာ"

"ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်က ဘယ်လိုတွေပတ်သက်နေကြတာလဲ။ ဘယ်အထိ ပတ်သက်နေကြ တာလဲ။ ကျွန်တော်တို့ ကိုလည်း ရှင်းပြပါဦးဗျာ"

"ဒီလိုပါ အန်ကယ်တို့ ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ပတ်သက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့် ညီနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တာပါ။ ဒါ့ကြောင့် ကမ္ဘာမကြေအမုန်းတွေနဲ့ ခုမှ ပတ်သက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ"

"ဘယ်လို ... ဘယ်လို"

ဦးကွန်းဇော်က မျက်မှန်ကြီးမ၊ပြီး မေးလျှင် ကောင်းစစ်သည် က

မချီတင်ကဲဖြစ်သည့် အသံနှင့် ...

"သူ့ကြောင့် ကောင်းစည်သူသေဆုံးခဲ့ရတယ်လေ။ သူ့ကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ အခဲမကျေဘူး။ သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို ကောင်းစည်သူ လို့ ထင်နေတာ"

"မောင်စစ်သည် နဲ့ စည်သူက ရုပ်ချင်းတူလို့ လား"

"ခွဲမရအောင် တူတာပါ။ စည်သူက ကျွန်တော့်ရဲ့ အမြွှာညီပါ"

"ဪ ... ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ ကိုကောင်းရယ်"

ကောင်းစစ်သည် အသွင်က ကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်းတွေနှင့် အသံပင် တုန်ယင်သွားခဲ့သည် မို့ လူကြီးမင်းများအားလုံး စိတ်ထိခိုက်သွားကြရ သည် ။

ရှေ့လျှောက်ပြီး ကောင်းစစ်သည် နှင့် ဆောင်းမိုးပွင့်၏ ပဋိပက္ခကို မြင်ကြရဦးတော့မည်။

အခန်း (၂)

အင်းယားလမ်းသွယ်ထဲမှာ ခြံနှင့်ဝင်းနှင့် နှစ်ထပ်တိုက်လှလှကြီးက ကောင်းစစ်သည် တို့ ၏ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ချမ်းသာကြွယ်ဝလာမှုကို ပြသည်။ ။

သားအမိ သားအဖသုံးယောက်နှင့် မေမေရဲ့ မိခင် ဒေါ်မာလာဆိုသည့်အဘွားရယ်၊ ပေါင်း ... လေးယောက် နေထိုင်ကြသည် မို့ ကြီးမားကျယ်ဝန်းသည့်အိမ်ကြီးထဲမှာ လူက ခပ်နည်းနည်း။ လူနည်းပေမယ့် ကောင်းစစ်သည် တို့ သားအမိ သားအဖသုံးယောက် အလုပ်တွေကိုယ်စီနှင့်ပါ။ ။

ချမ်းမြေ့ဆေးရုံနှင့် မအားလပ်ရသလို ဖေဖေက သူ့ရဲ့ ကုမ္ပဏီကိစ္စနှင့် အလုပ်များ နေရပြီး၊ မေမေကလည်း သူ့ရွှေဆိုင်နှင့်သူ။ အိမ်မှာ ဘွားဘွားဒေါ်မာလာတစ်ယောက်တည်း ရှိနေရပေသည်။ ။

ယခုလို ညစာကျမှ အတတ်နိုင်ဆုံး လူဆိုကြရသည် အဖြစ်။ ဒါတောင့် ယခုညမှာ ဘွားဘွား သိပ်နေမကောင်းသဖြင့် ညစာထမင်းဝိုင်းမှာ မပါနိုင်ရှာ။ သူ ဖေဖေနှင့် မေမေကို အင်တာဗျူးအကြောင်း ပြန်ပြီးပြောပြလိုက်သည်။ ။

"ဖေဖေ၊ ဒီနေ့ ဆေးရုံမှာ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုတွေ့တယ်ဟုတ်သလဲ"

ဦးကောင်းထိုက် မျက်ခုံးကိုပင့်တင်ပြီး သားကိုကြည့်စဉ် ဒေါသန္တာနွယ်ကတော့ စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်နေပေပြီ။ သူမတို့ မှာ အမြွှာသားနှစ်ယောက် မွေးထားပေမယ့် သားငယ်စည်သူ သေဆုံးသွားပြီး နောက် ဒီသားသည် တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ပြီးတော့ ကောင်းစစ်သည် ဆိုတာ သားငယ်လို အရာရာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးရှိတတ်သူမဟုတ်။ တည်ကြည်လေးနက်ပြီးလျှင် အရာရာ လူကြီးတစ်ယောက်လို တွေးခေါ်ခံယူတတ်သူ။ အင်းလေ ... အသက် (၂၈)ဆိုတာလည်း လူငယ်တစ်ယောက်မှ မဟုတ်တော့ဘဲ။

ယခုဆို သားစစ်သည် ဟာ ဆေးရုံပိုင်ရှင် လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတောင် ဖြစ်နေမှ ပဲလေ။ ယခုလို သားဆီမှ ထွက်လာသည့် စကားမျိုးက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးမဖြစ်နိုင်တာတော့ အမှန်။

"ပြောပါဦး သားရယ်၊ ဘယ်သူနဲ့ များ တွေ့ခဲ့သလဲ"

"သားရဲ့ ရန်သူတော်ကြီးကို တွေ့ခဲ့တယ်မေမေ"

"ထူးထူးဆန်းဆန်းကွယ်၊ သားမှာ ရန်သူတော်တွေ ရှိနေတယ်လို့ မေမေ တစ်ခါမှ မကြားဖူး ပါလား"

အတိုင်အဖောက်ညီနေကြသည့် သားနှင့်အမေကြားမှာ ဦးကောင်းထိုက်ကတော့ အကဲခတ်နေ သည့်အကြည့်၊ စူးစမ်းသည့်အကြည့်နှင့်။

"မေမေ့ကို သားပြောခဲ့ဖူးပါတယ်၊ သားရဲ့ ညီလေးကို သတ်တဲ့ တရားခံဟာ သားရဲ့ ကမ္ဘာကျေ သော်လည်း ဥဒါန်းမကျေတဲ့ ရန်သူတော်ကြီးပါလို့ "

ဘုရားရေး! မထင်မှတ်တာတွေ ဖြစ်လာဦးမှာ လား။ သားငယ်စည်သူ သေဆုံးသွားတာ ငါးနှစ်ပင်ကြာခဲ့ပြီမို့ သားကြီး မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ရှိ

မည်လို့ တွေးထင်ခဲ့သမျှ ပြောင်စင်အောင် လွဲရ တော့မည်လား။

ကိုယ်တွေ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်နှင့်ထားသည့်ကိစ္စကို သားကြီးက အသစ်လိုတူးဖော်ပြီး ဘာတွေလုပ်ဦးမှာ တဲ့ လဲ။

သူညီဆုံးသွားတုန်းက သားကြီးက အမေရိကားမှာ ။
မြန်မာပြည်ကိုပြန်မလာနိုင်ပေမယ့် ညီအတွက် အငြိုးအတေးတွေ၊ အာ
ဃာတတွေ တနင့်တပိုးစုဖွဲ့နေခဲ့သည် ။

"သားရယ်၊ အတိတ်က ဝဋ်ကြွေးတွေကြောင့်လို့ သာ ဖြေလိုက်ပါ
တော့ကွယ်။ အဟောင်းတွေ ကို ပြန်ပြီးမတူးဆွချင်ပါနဲ့ "

" မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ အဲဒီကောင်မလေးကြောင့် စည်သူသေရတာ။
အဲဒီကောင်မလေး ရက်ရက်စက်စက်အသည်းခွဲခဲ့လို့ စည်သူ အရက်တွေ
သောက်ပြီး ခေါက်ခနဲသေသွားခဲ့ရတာ။ သား သူ့ကိုမုန်းတယ်၊ ရွံတယ်
မေမေ"

"နေစမ်းပါဦး သားရယ်၊ အဲဒီကောင်မလေးက ဆေးရုံကို ဘာလာလု
ပ်တာလဲ။ မေမေတို့ သိ ထားတာ သူက ဆင်းရဲပါတယ်။ ဒီလိုဆေးရုံမျိုး
ကို သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမားလျှောက်ရအောင် လာတာလား"

" မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ အဲဒီကောင်မလေးက ဆရာဝန်၊ သားထပ်ခန့်မ
ယ့်ဆရာဝန်ပေါက်စလေး တွေအဖွဲ့မှာ ပါလာတာ"

"ဘယ်လို! သား"

ဦးကောင်းထိုက်က ဒီဇာတ်လမ်းတွေကို ကောင်းကောင်း မသိခဲ့ပေမ
ယ့်၊ ဒေါ်သန္တာနွယ်က တော့ သားတွေနှင့် လက်ပွန်းတတီး နေတတ်၊
စောင့်ကြည့်တတ်သူပီပီ အခြေအနေတွေကို ကောင်းကောင်း သိ၏။

သားစကားကို မကြားလို့ မဟုတ်ဘဲ မယုံလို့ ထပ်မေးတာပါ။ ကောင်

မလေးက ဆရာဝန်ဆို တာ နားကြားလွဲသလားလို့ ပါ။ သူမတို့ သိထားသည့် ဆောင်းမိုးပွင့်ဆိုတာ ဆင်းဆင်းရဲရဲနှင့် ရဲရဲ တင်းတင်းကောင်မလေး။ ဘယ်လိုသားရှင်ကမှ သဘောမတူနိုင်သည့်ကောင်မလေးမျိုးပါ။ အဆင်းသာရှိပြီး အချင်းမရှိသည့်မိန်းကလေးတစ်ယောက်။

ယခုတော့ ထိုကောင်မလေးက ဆရာဝန်တဲ့ ။ သားငယ်ကို သူတို့ထားမိသည့်မေတ္တာတရားက အတ္တဆန်မှုတွေ များ ခဲ့ပြီး၊ ဆောင်းမိုးပွင့်ကို မတူမတန်သဘောထားခဲ့တာပါ။

"ဆောင်းမိုးပွင့်က ဆရာဝန်၊ ဟုတ်ရဲ့ လား သားရယ်။ သားကို လာညာနေတာများ လား"

"ဪ ... မေမေရယ်၊ ဒီကိစ္စမျိုးက ညာလို့ ရတာမှ မဟုတ်တာ။ သူဆရာဝန်ပါ။ အခု သူ သားရဲ့ ဆေးရုံကိုရောက် လာပြီ။ အဲဒီလိုရောက်လာအောင် သား တမင်ဖန်တီးခဲ့တာ"

"သူကရော သားကိုမှတ်မိရဲ့ လား။ ဒီလိုလေ၊ သားတို့ ညီအစ်ကိုက ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင် တူကြတော့"

"သူက သားကို စည်သူလို့ ပဲထင်နေတာ"

"အဲဒီတော့ သားက ဘာဆက်လုပ်မလို့ လဲ"

ဒီတစ်ခါဝင်မေးသူက ဖေဖေပါ။ စည်သူနှင့် စစ်သည် ကို ဒီလိုပဲ လူအများက မှားနေကျ။ ကောင်းစစ်သည် ဂရုမစိုက်ပါ။ မယုံတာ သူ့အပိုင်းပဲလေ။ စည်သူသေရတာ သူ့ကြောင့်မို့ ကောင်းစစ်သည် သူမကို ကောင်းကောင်း ပြန်ပြီး လက်စားချေရမှာ ။

ဒီမိန်းမ ရက်စက်လို့ သာ၊ အသည်းခွဲခဲ့လို့ သာ စည်သူအရက်တွေ အလွန်အကျွံသောက်ပြီး သေခဲ့ရတာ။

"သား သူ့ကို Lesson ပေးမှာ ပေါ့ဗေဗေ။ Lesson မှ အကြီးကြီးကို ပေးပစ်လိုက်မှာ "

စစ်သည် ဒီလိုပြောတော့ ဒေါသန္တာနွယ် ရင်ဘတ်ဖိရပေပြီ။

"သား အရမ်းတွေလျှောက်မလုပ်နဲ့ နော်၊ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ။ ပြီးတော့ သားကိုယ်တိုင်လည်း ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီမို့ ကိုယ့်ဂုဏ် ကိုယ့်သိက္ခာကိုလည်း ပြန်ငဲ့ရမယ်။ လောကကြီးမှာ တစ်ခုလိုချင်ရင် တစ်ခုကိုပြန်ပြီး ပေးဆပ်ရလိမ့်မယ် သား"

"စိတ်ချပါ မေမေရယ်၊ သားကလည်း သူ့ကို လက်စားချေချင်တာသက်သက်ပါ။ မယုတ်မာပါ ဘူး"

"ဒါဆို သား သူ့ကို ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ လက်စားချေမလို့ လဲ"

"တူသောအကျိုးကို ပြန်ပြီးခံစားစေရမှာ ပေါ့ဗေဗေ၊ သူလည်း စည်သူလို့ပဲ အသည်းကွဲရမယ်"

"ဘာလဲ သား စည်သူလိုပဲ အသည်းကွဲပြီး အရက်တွေသောက် ... သေ။ ဒီလိုလား"

မေမေ့စကားက ငေါ့ပြောလိုက်မှန်း သိပေမယ့် ကောင်းစစ်သည် နောက်မဆုတ်နိုင်။

"မိန်းမမို့ အရက်မသောက်ပေမယ့် သူလည်း အသည်းကွဲတဲ့ ဝေဒနာကို ခပ်ပြင်းပြင်းခံစားစေ ရမယ်မေမေ၊ နောက် သူ့ဘဝ ဖရိဖရဲဖြစ်ပြီး၊ နလန်မထူတဲ့ အထိ ကျရှုံးစေရမယ်"

"ဒီလောက်ကြီးအထိဆိုတော့ သားဘက်က မလွန်လွန်းဘူးလား"

"ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ညီတစ်ယောက်လုံးရဲ့ အသက်ဆုံးရှုံးထားရတာပါမေမေ။ အဲဒါကို မေမေမေ့ပစ်လို့ လုံးဝမဖြစ်ဘူး။ သားဇယားထဲမှာ မေမေလက်ရှောင်နေလိုက်ပါတော့ဗျာ။ မေမေ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်ပါနော်"

သားကြီးဟာ စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်ပြီး ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်ရမှာ ကျေနပ်သူမို့ ဒေါ်သန္တာနွယ်စိတ်ထဲမှာ စိုးရွံ့နေရသည် ။ ကျန်ရှိနေသည့်မိသားစုလေးကို သူမ စိတ်ဆင်းရဲ ပူလောင်မှုတွေ၊ အငြိုးအတေးတွေ၊ အာဃာတတွေနှင့် မရောယှက်စေချင်တော့ပါ။

"သားရယ် ... သေတဲ့ လူက သေခဲ့ပြီပဲကွယ်။ ဘာလို့ ရန်ကိုရန်ချင်း တုံ့နှင်းချင်နေရတာလဲ။ စည်သူသေတာ အရက်ကြောင့်၊ ယောက်ျားတန်မဲ့ ပျော့ညံ့လွန်းလို့ သေရတာပါ"

"အဲဒါကိုက ဆောင်းမိုးပွင့်ဆိုတဲ့ မိန်းမရဲ့ ပယောဂကြောင့်လေ။ သေသွားတဲ့ သားညီက သားတို့ ရဲ့ သွေးပါမေမေရဲ့ ။ သားလက်စားမချေလို့ ဘယ်သူချေပေးမှာ လဲ"

ဒေါ်သန္တာနွယ် တားဆီးနေပေမယ့် တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်စွာနားထောင်နေခဲ့သည့် ဦးကောင်းထိုက်ကတော့ နှစ်ထောင်းအားရနေမိသည် ။

"ကောင်းတယ် သား၊ ဖေဖေတို့ ဘက်က ဆုံးရှုံးခဲ့ရတဲ့ သားငယ်ရဲ့ အသက်တစ်ချောင်း အတွက် ထပ်တူမညီတောင် တစ်ဝက်လောက်ဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုဒဏ်ခတ်ပစ်လိုက်စမ်း"

"ကိုကောင်းထိုက်နော်၊ ရှင်က သားကိုမဆုံးမတဲ့ ဘဲမြှောက်ပေးနေပြန်ပြီနော်"

"ဆုံးမရအောင် သားကြီးက လူရမ်းကားတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ။ သားငယ်အတွက် တို့ သားအဖက လက်စားချေကိုချေရမှာပဲ။ ဘာပဲလုပ်လုပ် အနိုင်ပဲလိုချင်တယ် သား။ အရှုံးမလိုချင်ဘူး။ တို့ ဘက်မှာ အရှုံးတွေထပ်များ မလာအောင် သား ကြိုးစား"

"စိတ်ချဖေဖေ၊ သား ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ သင်းကို ပညာပေးပစ်လိုက်မှာ။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သားမရှုံးစေရဘူးဖေဖေ"

သားအဖတွေ စိတ်တူကိုယ်တူဖြစ်နေကြလျှင် ဒေါ်သန္တာနွယ် စိတ်ဆင်းရဲစွာဖြင့် ကိုယ့်အခက် အခဲကိုလည်း တင်ပြပစ်လိုက်သည်။

"အေး ... ရှင်တို့ က သူများကို လက်စားချေဖို့ ပဲ၊ စဉ်းစားနေ။ ကိုယ့်အိမ်တွင်းရေးကိုလည်း လှည့်ကြည့်ကြဦး"

"အိမ်မှာ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ"

သားအဖနှစ်ယောက်၏ ပြိုင်တူမေးခွန်းကို ဒေါ်သန္တာနွယ်မျက်ရည်ကျရင်း ပြန်ဖြေလိုက်သည်မှာ ...

"မေမေလေ၊ ကျွန်မရဲ့ အမေ၊ ရှင့်ယောက္ခမ။ ဘာဖြစ်နေလဲ ... သိလား"

"ဘွားဘွား ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မေမေ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မေမေ ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့ဘူး။ လေဖြန်းချင်သလိုလို သွေးတိုး ဆီးချို အကုန်ရှိနေပြီ"

"ဒါများကွာ၊ ဆေးရုံတင်ထားလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ။ ဆေးရုံမှ သားရဲ့ ဆေးရုံမှာ တင်ထားလိုက်။ (၂၄) နာရီ ဝန်ဆောင်မှုအပြည့်ပဲ"

"အမယ်လေးတော်! ကိုယ့်ဘွားအကိုတောင် အလုပ်သဘောတွေ ပြောနေရသေးတယ်။ သားနှလုံးသားတွေ ကြမ်းတမ်းလှချည်လား။ သားမျက်စိထဲမှာ အရာရာကို ငွေပဲမြင်နေရသလား။"

"ဟာ! မေမေကလည်း ဗျာ၊ သားက ကိုယ့်အဘွားကိုယ် ပိုက်ဆံယူပါ့မလားဗျ။ ငွေမယူဘဲ စေတနာနဲ့ ထားမှာ ပါ။"

"အေး! စေတနာရှိတယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာမှာ ရင်အုပ်မကွာ မျက်စိအောက်မှာ တင် ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ နည်းလမ်းကိုပဲရှာ၊ ဒါပဲ။ ကိုယ့်အိမ်မှာ ဆိုတော့ မေမေတို့ တစ်နေ့လုံး အပြင်ထွက်နေရလည်း ညဘက်ကျ ကိုယ့်အမေအနားမှာ နေနိုင်တယ်။ ပြုစုနိုင်တယ်။"

ဒေါ်သန္တာနွယ်တစ်ယောက် မကျေမချမ်းဖြစ်နေတာ သူ့သားရဲ့ လုပ်ရပ်တွေ မှားမှာ စိုးလို့ ပါ။ ဖအေဖြစ်သူကလည်း မြှောက်ပေးနေရသေးရဲ့။

။

"ဒါဆိုလည်း ပြဿနာမရှိပါဘူးမေမေရယ်၊ ဘွားဘွားကို အိမ်မှာ ပဲ ရင်အုပ်မကွာထွားပြီး နွေးနွေးထွေးထွေးပြုစုချင်တယ်မဟုတ်လား။ သား သဘောပေါက်ပြီ။"

လက်ဖျစ်တစ်ချက်တီးပြီး ကောင်းစစ်သည် ပြောလိုက်လျှင် ဒေါ်သန္တာနွယ် မျက်လုံးပြူးရ ပြန်လေသည် ။ သားက ထက်မြက်သလို သူကလည်း ကွက်ကျော်မြင်တတ်တဲ့ မအေ။

"သား ... မင်းဘာတွေလျှောက်လုပ်ဦးမလို့ လဲ။ နာစွဲတစ်ယောက် လောက်ခေါ်ထားရင် ရပြီလေ။"

"အဟား ... မေမေရယ်၊ နာစွဲထက် ဆရာဝန်ဆို ပိုပြီး အဆင်မပြေဘူးလား။ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်၊ ဘွားဘွားလည်း အဆင်ပြေ။"

သားလည်း လက်စားချေရတာပေါ့"

"ဟဲ့! သား၊ မင်းမမိုက်ရိုင်းရဘူးနော်၊ ဘယ်ဆရာဝန်ကရော နာစွဲအလုပ်ကို လုပ်မှာလဲ"

"လုပ်စေရမယ်မေမေ၊ သူပုံစံကြည့်ရတာ အရမ်းဆင်းရဲပုံပေါက်တယ်။ ဆရာဝန်ဆိုပေမယ့် ဘုရားစူးရစေ့ဆရာဝန်ပါ မေမေရယ်။ စုတ်ပြတ်သတ်မနေရုံတမယ်ပဲ"

"ဪ ... သူတို့ က အဲဒီလောက်တောင် ဆင်းရဲလား"

"အဲဒီထက်တောင်ပိုဦးမယ် မေမေ၊ သာမန်လူတန်းစား တစ်ယောက်အတွက် ဆရာဝန် တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ဆိုတာ အရမ်းပေးဆပ်ရတယ်၊ ကြိုးစားရတယ်မေမေ။ မမိနိုင်တဲ့ ပန်းကို တုံးခု လှမ်းသလိုမျိုးပေါ့မေမေ"

"ဟဲ့! သားရဲ့ ၊ အခုခေတ်မှာ ပညာသင်စရိတ်ပေးတဲ့ အဖွဲ့အစည်းတွေလည်း အများကြီးရှိနေတယ်လေ။ သူတို့ က အဲဒီအဖွဲ့အစည်းတွေနဲ့ မဆက်သွယ်ဘူးလား"

"အဲဒီအဖွဲ့တွေကလည်း ဆင်းရဲသားတိုင်းကိုတော့ ပံ့ပိုးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးလေ။ အလျဉ်းသင့်တဲ့ လူကိုပဲ ထောက်ပံ့နိုင်မှာပေါ့"

"ကြားရတာ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ သားရယ်"

ဒေါသန္တာနွယ်ထံမှ ကရုဏာသံကလေး ထွက်လာလျှင် ကောင်းစစ်သည် ကိုယ့်အမေကို မအော်စဖူးအော်လိုက်မိသည် အထိ။

"မေမေ! သားက ညီအတွက် လက်စားချေဖို့ စီမံကိန်းတွေ ရေးဆွဲနေတာနော်။ မေမေ ကဖျပ်ယဖျက်တွေ ဝင်မလုပ်မိပါစေနဲ့ ။ ဘာလဲ ... ကိုယ့်သားလေးတစ်ယောက်လုံး အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာကို

မေမေမေ့သွားပြီလား။ ဒါမှ မဟုတ် ဆောင်းမိုးပွင့် ဆရာဝန်ဆိုတာနဲ့ သဘောထားပြောင်းသွားတာလား။ ဆရာဝန်တွေ ပေါပါတယ်မေမေရယ်။ ရိုက်သတ်လို့ တောင် မကုန်ပါဘူး။"

သားအမိနှစ်ယောက် သဘောထားတွေတင်းမာနေလျှင် ဦးကောင်းထိုက်ကပင် ကြားဝင်ပေးလိုက်ရပါ၏။

"သားရေ၊ ရှဉ့်လည်း လျှောက်သာ ပျားလည်း စွဲသာဆိုတဲ့ စကားကို ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား။ Lesson ပေးလည်း ခပ်ပါးပါးပဲလုပ်ပါကွာ။ မင်းအမေဖြစ်နေပုံလည်း ကြည့်ဦး၊ မမြင်ဖူးသေးတဲ့ ဆောင်းမိုးပွင့်ဘက်က အပြတ်ကို ကာကွယ်နေလိုက်တာ။ ကဲကဲ ... ထမင်းစားတွေ ပျက်ကုန်တော့မယ်။ ပြီးမှ ဆွေးနွေးကြကွာ"

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ မိသာစုထမင်းဝိုင်းလေဟာ မစိုပြည်တော့ဘဲ ချောက်တီးချောက်ချက်နှင့် ခြောက်ကပ်သွားခဲ့တာအမှန်။

အခန်း (၃)

ဆောင်းမိုးပွင့် ...

ဒေါက်တာဘွဲ့ကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရပေမယ့် သူမတို့ ဘဝဟာ အရမ်းကို မောပန်းနာကျင်ခဲ့ရပါသည်။ ။ ပညာသင်စရိတ်နှင့် အထွေထွေစရိတ်တို့ကြောင့် ဖေဖေထားခဲ့သည့်အိမ်နှင့်ခြံကို ရောင်းခဲ့ရတာသည် ဆောင်းမိုးပွင့်အတွက် နာကျင်ဖွယ်ရာအတိတ်ဆိုးတစ်ခုပါ။

ယခုတော့ သူတို့ ရောင်းခဲ့ရသည့် အန်တီကြီးကိုတောင်းပန်ပြီး ခြံထဲမှာ ပဲ အိမ်သေးသေးလေး ဆောက်နေခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

အန်တီဒေါ်ယုယု သဘောကောင်းပေမယ့် သူ့သမီးနှစ်ယောက် စိတ်ပုပ်ပါသည်။ ။ သူတို့ အိမ်ကို လာသည့်မိတ်ဆွေများ ရှေ့မှာ သူမတို့ ကို ပါဝါပြနေတာ အကြိမ်ကြိမ်။ ကိုယ့်မာနကို ချိုးနှိမ်ပြီး ဒီနေရာမှာ ပဲ ကုပ်ကပ်နေရသည့်ဘဝကို ဆောင်းမိုးပွင့် နာကြည်းလှပါပြီ။

သူမတို့ ရဲ့ ညစာထမင်းပိုင်းလေးကတော့ မေမေ့မေတ္တာစေတနာတွေကြောင့် နွေးထွေးစိုပြည် လှပါသည်။ ။ အိမ်ကလေးရဲ့ မီးပွင့်လေးအောက်မှာ မေမေရယ်၊ သူမရယ်၊ သမီးလေး ချမ်းမိုးပွင့်ရယ်။

"စား ... သမီး၊ ဒီဝက်သားနဲ့ မျှစ်ချဉ်ချက်လေး။ များများ ထည့်စားလေ။ သမီးရော မြေးပါ ကြိုက်တဲ့ ဟင်လေး ချက်ရလို့ မေမေစိတ်ချမ်းသာနေတာ"

"မေမေရာ စားလေ၊ မေမေကတော့ မစားဘဲနဲ့ "

"မေမေက ဝက်သားနဲ့ မတည့်ဘူးလေ သမီးရဲ့ ။ ဒီမှာ ဒညင်းသီးလေး မီးဖုတ်ထားတာနဲ့ ငါးပိရည်နဲ့ ဆို စားလို့ မြိန်ပါတယ် သမီးရဲ့ "

တကယ်က မေမေ သမီးနဲ့ မြေးကို ညှာနေတာပါ။ ဝယ်ချက်နိုင်တာက နည်းနည်းမို့ မေမေ မစားတာပါ။

"ဟာ! မေမေကလည်း ဝက်သားအသားလေး တစ်ဖတ်တလေနဲ့ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒညင်းသီးကရော ကျောက်ကပ်ကို ထိတယ်လေ"

ဆောင်းမိုးပွင့် မေမေပန်းကန်ထဲ ဝက်သားအသားဖတ်လေး ဆယ်ထည့်ပေးလျှင် ဟင်းဖတ် လေးက မြေးဖြစ်သူပန်းကန်ထဲ ရောက်သွားပြန်၏။

"ဘွားဘွား စားပါ၊ ဘွားဘွားက အရေးကြီးတယ်။ မီးမီးက အားရှိပြီသား"

မြေးမလေးက ဘွားအပန်းကန်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးလိုက်၊ ဘွားအေက သမီးပန်းကန်ထဲ ထည့်လိုက်နှင့် ဟင်းဖတ်ကလေးခမျာ ခြင်းလုံးခတ်သလို ထမင်းပန်းကန်တွေထဲမှာ ချာချာလည်။ နောက်ဆုံး ဆောင်းမိုးပွင့်ကပင် ...

"မေမေ၊ သမီးတို့ မှာ ဒီမိသားစုလေး သုံးယောက်ပဲရှိတာ၊ အေးအတူပူအမျှ ခံစားစံစားပါရစေ မေမေရယ်။ မရှိအတူ ရှိအတူပေါ့။ မေမေမစားဘဲ ခြိုးခြံနေတော့ သမီးတို့ ဘယ်စိတ်ကောင်းပါမလဲ။ ဘာစားရစားရ အတူတူစားပါရစေမေမေရယ်"

ရှိတဲ့ ဟင်းလေးကို ဝေခြမ်းပြီး ရယ်ရယ်မောမောနှင့် အတူစားသောက်နေကြတုန်း အိမ်ရှေ့ အိမ်ကြီးမှ ဒေါ်ယုယုရဲ့ သမီးကြီး ဝေမာကျော်

ခါးထောက်ပြီး အိမ်ရှေ့မှာ လာရပ်သဖြင့် ဆောင်းမိုးပွင့် ထိတ်ခနဲ လန့်ရ၏။

ကိုယ်က သူတို့ ခြံထဲမှာ တစ်သက်လုံးကပ်နေဖို့ စိတ်မကူးပေမယ့် လောလောဆယ် ပြေးစရာ မြေမရှိသေးဘူးလေ။ ဒီတော့ မျက်နှာငယ် လေးနှင့် ကြည့်မိသည် ။

"မမဝေမာ၊ လာ ... ထမင်းစားပါဦး"

"ငါထမင်းစားရအောင် လာတာ မဟုတ်ဘူး ။ နင်တို့ ကို ဒီကဖယ် ပေးပါလို့ ပြောထားတာ ဆယ်ခါလောက်ရှိပြီ။ ဘာလဲ၊ ငွေပေးမှ ထွက်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားလို့ လား။ နင့်လောက် နားလည်မှု မရှိတာ၊ နင့်လောက် လက်ပေါက်ကပ်တာ ငါတစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ ဆရာဝန်ဘွဲ့ကို ယူထားပြီး ဒီလောက်စိတ်ဓာတ်အောက်တန်းကျတဲ့ မိန်းမ"

စွပ်စွဲမှုတွေက တနင့်တပိုး။ ခံစားရတာ အရေမထူနိုင်သေးသည် မို့ ဆောင်းမိုးပွင့် မျက်ရည်ဝဲကျ။

"မဟုတ် ... မဟုတ်ပါဘူး မမဝေမာရယ်။ ကျွန်မတို့ ထွက်ပေးမှာ ပါ ။ ချက်ချင်းကြီးထွက်ဖို့ ကျ ကျွန်မတို့ မှာ ငွေအဆင်မပြေသေးလို့ ပါ"

သူမက ရိုးသားစွာရှင်းပြပေမယ့် ဝေမာကျော် ဒေါသူပုန်ထသွားပုံက ကြောက်ခမန်းလိလိ။

"ဘာ! ဒါ ငါတို့ ကို ငွေညှစ်တာပေါ့။ နင် တော်တော် ကျေးဇူးကန်းတဲ့ မိန်းမ။ တစ်ခါမှ ငါ မမြင်ဖူးသေးဘူး။ တကယ်ဆို နင်ဒေါက်တာဘွဲ့ရ အောင် ငါတို့ ကူညီပံ့ပိုးပေးခဲ့ရတဲ့ ကျေးဇူးတွေကိုမှ မထောက်။ နင့်အမေ ငွေလိုတိုင်း၊ ထုတ်ချေးရင်း ဒီအိမ်ကို မလိုချင်ဘဲနဲ့ ကြွေးချယူခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်"

ဪ! သူတို့ ကပဲ ကျေးဇူးရှင်ကြီးတွေပေါ့လေ။ အတိုးတွေ တနင့် တပိုးနှင့် အိမ်ကိုထိုးအပ်ခဲ့ ဂတာ။ မေမေက ဆောင်းမိုးပွင့် စိတ်ဆင်းရဲမှာ စိုးလို့ သူ့ဘာသာ အိမ်စရိတ် ကျောင်းစရိတ်တွေကို ကြို တ်ပြီးဖြေရှင်းခဲ့ရာမှ အိမ်ကိုရောင်းလိုက်ရသည့်အဖြစ်။

"မမဝေမာရယ် ... အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ ကိုယ့်ဘာသာရပ် တည်နိုင်အောင် ကြိုးစားနေပါတယ်ရှင်။ ခြောက်လလောက်တော့ သည်းခံပါဦးနော်။ ခြောက်လလောက်ကြာရင် ကျွန်မတို့ ကိုယ့်ဘာသာ အိမ်ငှားနေနိုင်လောက်ပါပြီ"

"မလိုချင်ဘူး၊ ညည်းတို့ က ဆန်မရှိ အစားကြီးလုပ်နေတာကိုးအေ့။ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်မှာ အိမ် သေးသေးလေးတွေ ရှိတာပဲ၊ စပေါ်လည်း မ ပေးရဘူး၊ တစ်လမှ နှစ်သောင်းသုံးသောင်းပေးရမှာ "

"မမရယ်၊ အဲဒီဟာလေးတွေက တဲသာသာလေးတွေ။ ကျွန်မတို့ အ တွက် လုံခြုံမှုမရှိနိုင်လို့ ပါ"

"မလိုချင်ဘူးအေ၊ လူတွေက ခုထိ မာနကိုတစ်ပြားသားမှ မချနိုင် သေးဘူး။ လူဆိုတာ ကိုယ့် အခြေအနေ ကိုယ်သိရမယ်အေ့၊ ညည်းတို့ က တွင်းဆုံးပြာကျနေလည်း စိတ်ဓာတ်က မိုးပေါ်တက်နေ တုန်း။ ဘာ ဆင်ခြေတွေမှ ငါမကြားချင်ဘူးအေ။ တစ်လအတွင်း ပြောင်းပေး ... ဒါ ပဲ"

ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည့် ဝေမာကျော်၏ ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး သူမတို့ သားအမိ ထမင်း ဘယ်လိုမှ ဆက်စားလို့ မရတော့ပါ။ သမီး လေးချမ်းမိုးပွင့်ကတော့ ကလေးမို့ ဆက်စားနေတာ။

"ဘယ့်နှယ်လုပ်ပါ့မလဲ သမီးရယ်၊ ဟိုရပ်ကွက်က အိမ်လေးတွေ တော့ ဆင်းနေလို့ ဘယ်ဖြစ် မလဲ။ ပျံ့ကျရပ်ကွက်တွေ။ လူတွေကလည်း

မသန့်ဘူး။ သမီးနဲ့ မြေးနဲ့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ"

"နေပါဦး မေမေရယ်၊ သမီးကြည့်လုပ်ပါ့မယ်။ မေမေ စိတ်မပူပါနဲ့ နော်"

သားအမိနှစ်ယောက် ထမင်းပွဲကိုသိမ်းလိုက်ကြပြီး အဖြေမရှိသည့်ပု
စ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို ခေါင်းခြောက်ခံပြီး စဉ်းစားကြရပြန်သည် ။

"သမီး ခုရတဲ့ အလုပ်ကလည်း လကုန်မှ ပိုက်ဆံရမှာ ။ ဒီကြားထဲ
ဘာအလုပ်တွေ လုပ်ရမှာ ပါ လိမ့်"

"သမီးရယ်၊ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်လုပ်မနေပါနဲ့ တော့။ ကိုယ့်ဂု
ဏ် ကိုယ့်သိက္ခာကိုလည်း ထောက်ပါဦး"

"မေမေရယ်၊ သမီးကလည်း မဟုတ်တာတွေ မလုပ်ပါဘူး။ သမ္မာအာ
ဇီဝကျပြီး ပိုက်ဆံရ မယ့်အလုပ်တွေသာ လုပ်မှာ ပါ"

"ကဲပါသမီးရယ်၊ ဝေမာက တစ်လအချိန်ပေးခဲ့တာပဲ။ တစ်လကုန်လို့
သမီးလစာရရင် ဟိုဘက်ရပ်ကွက်က ကျူးကျော်တဲလေးတွေဆီဖြစ်ဖြစ်
သွားနေကြရုံပေါ့"

မေမေစိတ်ဆင်းရဲမှာ စိုးလို့ ငြင်းချက်မထုတ်တော့ပေမယ့် ဆရာဝန်
မတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကျူးကျော်တဲလေးတွေမှာ သွားနေရမည့်အဖြစ်ဆို
တာ ဘယ်လိုမှ သဟဇာတမဖြစ်ပါလားလေ။
